

Lampář

Všechny děti ze sirotčince - teda kromě mě - dneska usnuly, jakmile se dostaly do postele. Asi to bylo tím, že byl Štědrý den tím jediným, kdy se cítily jako doma. Když jsem se podíval směrem, kde spali ti nejmladší, a tiskli se ke svým novým hračkám, na chvíli jsem na svůj neklid taky zapomněl. Ale ne natolik, abych usnul.

Ten zvláštní strach mě přepadl, jakmile se začalo stmívat, a zdálo se mi, že mě už nikdy neopustí.

Moje místo bylo hned u okna, ale až teď jsem si uvědomil, že moje podivná nálada není bez příčiny. Nesvítila žádná světla. Lampy, ani jiná vánoční výzdoba. Byla tma. *Ne, ne úplně*, všiml jsem si. Nad střechami domů svítila hvězda vánočního stromu na náměstí. Ale jinak opravdu nic.

Jako bych nebyl rozrušený už dost, otevřely se dveře do ložnice a dovnitř někdo vešel. Hned mi došlo, že to není žádný vychovatel. Ti by si totiž vzali lampu. Tenhle šel potmě. Pak se ale zastavil a v ruce se mu něco modře rozsvítilo. Něco si sám pro sebe šeptal a mířil světélkem na spící kluky. Někoho hledal. A stoprocentně nechtěl, aby o něm někdo věděl. *Chce někoho unést? Začal jsem panikařit. Pokud zjistí, že jsem vzhůru, co se mnou udělá?* Pro pomoc jsem jít nemohl, neboť u dveří stál on. Napadala mě jediná věc. Postarat se o vetřelce sám.

Tiše jsem vylezl z postele a do náruče poskládal přikrývku. Byla dost velká tma na to, abych se bez povšimnutí přemístil a schoval se za sloup uprostřed místnosti. Vyčkával jsem, deku – moji jedinou zbraň - připravenou. Cítil jsem se jako lovec divé zvěře.

Cizinec se zvolna blížil. Ještě se mu kupodivu nepodařilo nikoho probudit.

Zastavil se před mou prázdnou postelí, a to byla moje šance. Udělal jsem tři tiché kroky a deku mu zezadu přehodil přes hlavu. Bylo to těžší, než jsem si představoval, byl dost vysoký.

Pak jsem se chtěl rozběhnout ke dveřím, abych vzbudil někoho dospělého, ale něčí ruka mě zezadu popadla za pyžamo. Nechtě se mi do očí nahrnuly slzy, ale stiskl jsem ret a nenechal vytéct ani jednu.

„Hej!“ zašeptal neznámý vesele. Otočil si mě k sobě čelem. Byl to starší muž s šedivými vlasy a přísným obočím. Přikrývku hodil na zem.

„Ano?“ vyrazil jsem ze sebe.

„Máš strach?“ zkoumal mě svýma ledově modrýma očima.

„Jo,“ přiznal jsem tiše.

„Ze mě?“

Přikývl jsem.

„Jsem Doktor,“ natáhl ke mně ruku.

„Filip,“ špitl jsem a bázlivě si s ním zatřásl.

„Mě se bát nemusíš,“ řekl věcně.

„Taky se bojím o lampy.“ Pocítil jsem obrovskou úlevu, že jsem to mohl někomu říct.

Přešel k oknu, odtáhl záclonu a shlédl do ulice. Postavil jsem se vedle něj.

„Není to nic špatného, že se bojíš,“ obrátil se ke mně, „máš totiž čeho. Ale teď jsem tady a všechno bude v pohodě. Nejspíš.“

„Teď. Vidíte támhle tu?“ přilepil jsem na sklo ukazováček. Jedna z lamp se zvláště zamihotala.

Doktor se tím směrem podíval.

„Tak zrovna tohle, to je moje práce. Jednoduché, ale chytré.“

„Vy jste lampář?“

„Vlastně jo, ale už je to dlouho, co jsem to dělal naposledy. Poslední dobou hlavně cestuju časem.“

„Opravdu?“ vydechl jsem.

„Kdyby to nebyla pravda, tak to ode mě neslyšíš. Půjdeme zkontrolovat tu lampu, co říkáš.“

Nečekal na odpověď, prostě se otočil, namířil si to ven z ložnice, a předpokládal, že ho budu následovat. V čemž se nemýlil. Přestože jsem ho znal asi pět minut, cítil jsem se v jeho přítomnosti mnohem bezpečněji (a míň sám), než mezi desítkami spících kluků.

Rychle jsem si nazul boty a přes pyžamo navlékl svetr. Dohnal jsem ho až na schodech do přízemí. V ruce držel malou sklenici medu a namáčel si do ní kousek chleba. Jakmile mě uviděl, spolkl chleba a med položil na poličku, která byla příliš vysoko na to, abych na ni dosáhl.

„Jak jste se dostal do spižírny?“ zeptal jsem se ho. Někteří z kluků se o to už pokusili, ale do ložnice se vrátili se zklamáním. Zjistili, že ji kuchařka na noc zamyká.

„Tajemství,“ vyhodil do vzduchu tu věc, kterou si předtím svítil, a zase ji chytil.

„Co je to?“

„Sonický šroubovák,“ prohlásil pyšně a na chvíli jej rozsvítil.

„Šroubovák?“ hlesl jsem trochu nechápavě.

„Znáš snad něco užitečnějšího než sonický šroubovák? Pojd', půjdeme ulovit lva.“

„Lva?“

„Metaforicky. Pár dní jsem teď strávil mezi africkými lovci,“ vysvětlil mi.

Když řeknu, že mi nezbylo nic jiného, než ho následovat, nebyla by to tak úplně lež. Kdybych se otočil a vrátil do postele, do smrti bych si to vyčítal. Tak jsem ho následoval. Musel jsem běžet, protože šel strašně rychle.

„Myslel jsem, že se vrátíš,“ řekl, když jsem ho dohonil.

Neubráníl jsem se úsměvu.

„Možná to byla největší blbost ve tvém životě.“

Koutky mi spadly dolů.

„Jen tak dál,“ otočil se a já si uvědomil, že se taky trochu usmál. Nebyl jako nikdo, koho jsem znal, ale asi právě proto jsem šel zrovna s ním.

Vyšli jsme ven z parku, který patřil k sirotčinci. Doktor odemknul bránu, a to se jí ani nedotkl. Za námi ji zase zavřel.

„Sonický šroubovák,“ pokrčil rameny. Když prve řekl slovo *šroubovák*, neznělo to tak skvěle jako teď, když jsem viděl na vlastní oči, co všechno to umí.

Šli jsme ztemnělou ulicí. Nikdy jsem tu bez nějaké vychovatelky nebyl, natož takhle v noci. Teď už by však bylo pozdě couvnout. *Jdeme se jen podívat na divně blikající lampu*, obhajoval jsem se v duchu.

„To totiž vůbec není to, co si myslíš, že to je,“ zastavil se pod lampou, kterou jsme sledovali z okna. Uznal jsem, že opravdu vypadala trochu jinak než ostatní.

„Co to tedy je?“

„Řekněme, že takové terárium.“

„A to je...?“

„Do toho si můžeš dát třeba domácí mazlíčky. Nebo něco, co chceš za svoje domácí mazlíčky vydávat,“ vysvětloval mi, zatímco vzal bedýnku, kterou si někdo položil na schody svého domu, a dnem vzhůru ji umístil pod lampu.

„A co tam dáte vy?“

„Tohle už je přece plný,“ usmál se a sundal tu věc ze sloupu. Světlo uvnitř nezhaslo.

„Proto blikala?“

„To se jenom snažily dostat ven. Nemají moc rády světlo. Je to pro ně ale nejlepší krytí. Nikdo by je tam nehledal. A kromě toho, doted' se mi za Knihovnu neomluvily,“ ukázal mi svoje *domácí mazlíčky*. Neviděl jsem nic. Byla tam jen tma. Taky jsem mu to řekl.

„To jsou právě ony. Vashta Nerada. Ven je pustit nemůžu, sežraly by tě. Schoval jsem si je tady sice teprve včera, ale pro ně to asi bude už pár let. Nevypadají zrovna vesele.“

„A proč je tam vlastně máte?“

„Schovávám je před, no, v podstatě před takovou vesmírnou policií. Je to celé takové menší nedorozumění. Moment.“ Něco ho očividně znepokojilo.

„Dvě chybí.“

Vrhl jsem na něj jen zmatený pohled.

„Dvě z nich chybí.“

Tvářil se, jako by mi něco mělo dojít.

„Musíme je najít. Ačkoli by to mohl být docela problém, takhle ve tmě,“ zamyslel se.

„A proč je chcete za každou cenu najít?“

„Dvě nejsou nebezpečné, ale za pár dní jich budou stovky. A to už by neškodný nebyly. A aby to bylo zajímavější, je tady někdo, kdo vypnul všechna světla, pomohl jim ven a k tomu to naplánoval na Štědrý večer. Mohl pustit všechny a zničit město ještě dnes v noci. Ale neudělal to. Pustil dvě a teď se bude dívat. Může si rozdělat popcorn. Doktor se postará, aby to byl příběh se šťastným koncem. Jako vždy.“

Veškerou svou sílu jsem vynaložil k tomu, abych se pokusil porozumět tomu, co říká. Možná, že to ani smysl nemělo, ale to neznamená, že to na mě neudělalo dojem. Logicky tedy vyvstala jedna (bylo jich spíš víc, ale tahle byla hlavní) otázka.

„A vezmete s sebou mě?“

„Proč bych tě s sebou neměl vzít?“ nechápal zase on.

„Jednou jsem zachránil kotě, co spadlo do rybníčku, ale to je tak všechno, co jsem kdy dokázal, jestli víte, co tím myslím.“

„To jako kvalifikace stačí. A bude se mi hodit tvoje znalost místních poměrů. Navíc, nerad zachraňuju svět sám,“ usmál se.

„Kde začneme?“ Stěží jsem skrýval svoje nadšení.

„Vashta Nerada mají rády lesy a všechno, kde se pracuje se dřevem. Knihovny, nábytkářství... Pokud by uletěly samy, hledal bych je tam.“

„Knihovna je na náměstí. To je tudy. Vidíte to světýlko? To je hvězda na vánočním stromě,“ poznamenal jsem.

„Ale samy se ven nedostaly. Budou někde, kde bychom to nečekaly, ale zároveň to bude jediný místo- Cos to říkal?“

„Že knihovna je na náměstí, ale-“

„To potom.“

„Že je to támhle,“ ukázal jsem směrem, kde se nad domy třpytila hvězda.

„Rychle, zaveď mě k tomu stromu. Asi teď vlezeme lvovi přímo do chřtánu. Nebo lvici.“

Poslechl jsem jej a vybral tu nejkratší cestu, která odsud na náměstí vedla.

První, co upoutalo naši pozornost, nebyl strom. Pod ním seděla žena ve fialových šatech a pletla. Když nás uviděla, odložila jehlice a vydala se nám naproti.

Chtělo se mi běžet zpátky. Podíval jsem se na Doktora. Tvářil se, že se není čeho bát, a tak jsem zůstal stát.

„Docela ti to trvalo. Jé, ten je rozkošnej!“ sklonila se ke mně a podrbala mě ve vlasech. Nepůsobilo to upřímně. Něco na ní mě nutilo jí nevěřit, ať řekne cokoli.

„Nemůžou naše záležitosti projednou zůstat mezi tebou a mnou?“ povzdechla si.

„K věci, Missy. Co máš v plánu?“

„Chtěla jsem ti uplést novou šálu, zdálo se mi, že jich máš málo.“

Chvíli se na sebe s Doktorem dívali. Missy se usmívala.

„Jo a co se týče těch,“ kývla hlavou ke stromu.

„Proč to vůbec děláš?“

„Zamysli se, zlato. Chtěla jsem ti dát dárek k Vánocům.“

„To, cos mi předtím ukradla.“

„Podstatný je ten záměr, s kterým je dar darován, ne dar samotný,“ zazubila se a zpod stromu přinesla velkou krabici, již Doktorovi předala.

„Jako bys tomu rozuměla,“ vzal si od ní dárek poté, co položil svoje terárium na zem. Balíček pro jistotu zkontroloval šroubovákem. Něco se mu ale nezdálo.

„Jsi si jistá, že tam jsou?“

„Samozřejmě.“ Aby potvrdila svá slova, vytrhla mu krabici a otevřela ji. Zevnitř vytáhla dvě barevné ponožky.

„Jsou tam, vidíš?“ zamávala jimi Doktorovi před obličejem.

„Missy,“ řekl tónem, který naznačoval, že ho tahle situace přestává bavit.

„Clom. Kde přesně, to nevím ani já. Ale to by nebylo tak vzrušující, kdybych to věděla.“

„Poletíš tam se mnou,“ rozhodl Doktor a pak se obrátil ke mně. Celou dobu jsem jen poslouchal a snažil se neztratit se v jejich slovech. Neúspěšně.

„Vezmu tě zpátky. Ale nejdřív rozsvítíme lampy.“ Luskl a tma v ulicích se rozutekla, když se do nich všechno světlo zase vrátilo.

„Levný triky,“ ozvala se Missy.

„Ty mlč. Poletíš se mnou a s Nardolem na Clom a pomůžeš mi je najít.“

„Jenom se nedělej. Znáš tě moc dobře na to, abych věděla, jak tě to baví. Takové milé malé dobrodružství je pro tebe ten nejvhodnější dárek. Ačkoli fusekle se taky hodí.“

Nerozmlouval jí ani jedno.

„Když cestujete časem, znamená to, že můžete mít Vánoce každý den?“ rozhodl jsem se zapojit do konverzace.

Zarazil se. Musel si odpověď promyslet. Pak se mírně usmál.

„Když můžeš mít Vánoce každý den, ztratí svoje kouzlo.“

„A nevzal byste mě s sebou?“ Musel jsem to zkusit.

„Doktor? Jak tě to mohlo napadnout?“ popichovala Missy ironicky.

„Teď bys už měl hlavně spát,“ vyhnul se Doktor tématu obloukem, „vezmu tě zpátky.“

Věděl jsem, že to v podstatě bylo *ne*.

Dovolil jsem mu, aby mě doprovodil zpátky do sirotčince. V ložnici jsem se vyzul a sundal si svetr. Lehl jsem si do postele. Ne, že bych se tak lehce vzdal. Rozhodl jsem se, že budu předstírat, že spím, a pak ho budu sledovat do jeho lodě. A pak už bude pozdě, aby mě vrátil. Doufám.

„Už se o lampy bát nemusíš,“ řekl tiše.

Už jsem se nebál. Ale až teď, když jsem se zbavil vlastního strachu, uvědomil jsem si, že on ho měl v sobě *spoustu*. Netušil jsem proč. Bylo mi ho líto.

„Když je hlídáte vy, tak se nebojím,“ ujistil jsem ho.

Pousmál se a přisedl si ke mně na postel. Položil mi prsty na spánky a zavřel oči.

Oknem do ložnice svítily lampy z ulice. Moje poslední myšlenka před tím, než jsem usnul, patřila siluetě muže, který seděl na mé posteli. Muži, co chránil světla a Vánoce pro něj ztratily své kouzlo.

A bylo mi ho líto.